

BIANCA IOSIVONI

LAURA KNEIDL

PŮL
NOČNÍ
KRONIKY

VE SKRYTU STÍNŮ

ROMÁN

PŮLNOČNÍ KRONIKY
VE SKRYTU STÍNŮ

Copyright © 2020 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Chyzy, 2021

Cover © Sandra Taufer, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1617-3 (pdf)

BIANCA IOSIVONI

LAURA KNEIDL

PŮL
NOČNÍ
KRONIKY

VE SKRYTU STÍNŮ

*Pro ty, kdo věří v magii.
Pro ty, kteří jsou jiní.
Pro ty, které nejde nikam zařadit.
Tato kniha je právě pro vás.*

Playlist

Elle King – *Good Girls*
Natalie Taylor – *In the Air Tonight*
Imagine Dragons – *Warriors*
Oh The Larceny – *Check It Out*
Marmozets – *Weird And Wonderful*
The Pretty Reckless – *Why'd You Bring a Shotgun to the Party*
Michael A. Levine, Lucas Cantor, Miriam Speyer – *In The Dark*
Black Lab – *This Blood*
Imagine Dragons – *Bad Liar*
The Phantoms – *All For One*
Led Zeppelin – *Immigrant Song*
DMX – *Party Up*
Muse – *Dig Down*
1985 – *Every Woman*
Amaranthe – *Drop Dead Cynical*
Skrizzly Adams – *Dance with Darkness*
Gin Wigmore – *Written In The Water*
Valerie Broussard – *Trouble*
Amy Stroup – *In The Shadows*
Bon Jovi – *In These Arms*
Unions – *Bury*
Once Monsters – *Heroes of Today*
Bon Jovi – *We Don't Run*
RAIGN – *This Is The End*
Imagine Dragons – *Rise Up*
DMX – *X Gon' Give It To Ya*

1. KAPITOLA

Roxy

Vždycky jsem milovala jídlo. Čokoládu. Těstoviny. Koláč se sýrem cottage. Ajntopf. Pizzu. Koláčky. Zmrzlinu. Jídlo je prostě věc, která tak nějak dává věci do pořádku.

Požitkářsky jsem si strčila do pusy poslední sousto brambor a se spokojeným povzdechem – ne, s pocitem radostného očekávání – jsem odložila vidličku na talíř. Jako dezert totiž následuje skvělý Triple Chocolate Cake s tekutou čokoládou uvnitř a s domácí omáčkou z opravdových vanilkových lusků. A to je mnohem lepší než orgasmus. Už hlavní chod byl doslova skvostný, a co teprve tohle? Tenhle dezert je tak úžasně dobrý, že už se nemůžu dočkat, až přede mnou konečně přistane na stole. Kvůli téhle slasti bych byla schopná promrhat i ten krátký čas, který mi ještě zbývá k životu. Tedy ne kvůli nějakému klukovi, ale kvůli jídlu.

No dobrá, možná že tak trochu i kvůli klukovi, který právě sedí naproti mně.

„Ty si to doslova užíváš, co?“ usmál se Seamus a na hladce oholené pleti se mu objevil dílíček.

Běžně svůj irský přízvuk nepoužívá – ale když je se mnou? To pak téměř v každé slabice, kterou pronese, poznávám svůj domov. Má příjemně hluboký, uklidňující hlas, který bezvadně ladí s jeho atraktivním vzhledem: stylově upravené blond vlasy, široká ramena a vytrénované paže, které svědčí o tom, že už dlouhá léta hraje ragby. K tomu šedé oči, v nichž se mu

právě koketně zablýsklo. Za tohle všechno má ode mě plusové body.

Poznali jsme se před týdnem nedaleko Britského muzea. Občas tam jezdívám, když potřebuju o něčem přemýšlet, zatímco on tudy v tu dobu právě procházel ke knihovně Senate House, kam si šel vyhledat něco ke studiu. V ten den jsem byla úplně vyčerpaná a nemyslela na nic jiného než na šálek silné, horké kávy. Místo toho jsem vrazila do Seamuse a vysloužila si od něj telefonní číslo a rande. Docela fajn obchod, nemyslíte?

Upila jsem trochu vody. „Já... prostě se snažím užívat si naplno každou chvíli.“

V očích se mu znovu zablýsklo a pohledem si mě přeměřil od hlavy až k patě, stejně jako když jsem předtím vstoupila dovnitř. Začal u mých kotníkových s vražedně vysokými podpatky, pokračoval přes obepnuté černé kalhoty a květinovou halenku se širokými rukávy, zadíval se na asi tři centimetry velký přívěšek v barvě královské modři na zlatém řetízku, který nosím na krku, a pohledem doputoval až k mým ústům. Z toho, že by se mi tmavočervená rtěnka po dnešním večeru a lahodném menu setřela, jsem si hlavu nedělala. Mám ji totiž otestovanou i za těch nejtvrděších podmínek: v šeru a v mlze – a to ještě mrholilo! – londýnských ulic, když jsem byla na lovu se svým spolubojovníkem Finnem. Jestliže tahle rtěnka přežila setkání s nemrtvými, duchy a kreaturami z podsvětí, pak se zcela jistě osvědčí i dnes večer. „Tak je to správné,“ podotkl Seamus nakonec a opět se mi zadíval do očí, „dělat věci nejlépe, jak umíš.“

Namlouvám si to, nebo zní jeho hlas opravdu zastřeně? Trochu ochraptěle? Nebo snad vzrušeně?

Pousmála jsem se. Zdá se, že tohle rande bude pokračovat stejně zajímavě, jako začalo. Doposud nic nenásvědčovalo tomu, že by se se mnou Seamus chtěl po večeri rozloučit už před restaurací a popřát mi dobrou noc, načež by zmizel v mlhavých

ulicích Londýna. Místo toho společně nasedneme do taxíka, možná se budeme trochu líbat, pak si zajdeme ještě někam zatančit nebo do nějaké hospody, a dřív nebo později skončíme u něj v bytě. Alespoň jsem tedy doufala, že nějaký byt vlastní, anebo přinejmenším pokoj ve spolubydlení, abychom nemuseli do pokoje na kolejích, kam by zase nečekaně mohl vpadnout jeho spolubydlící a překvapit nás v posteli. To všechno už mám za sebou a opravdu nestojím o to, aby se mi něco takového stalo znovu.

Místo odpovědi jsem se jen zešíroka usmála a tak nenápadně, jak to jen šlo, se rozhlížela po číšníkovi. Jediný důvod, kvůli němuž jsem zvolila tuto restauraci, byl výběr dezertů na jídelním lístku. Takže když už jsem jednou tady, tak si chci ten jejich Triple Chocolate Cake pořádně vychutnat. Klidně za něj prodám i svou duši. No jo, pokud jsem to ovšem už dávno neudělala. Alespoň trochu. Ovšem pořád ještě mám...

Rychle jsem se podívala na hodinky na svém zápěstí, které ukazovaly datum: patnáctý červen. Při pohledu na ta čísla se mi sevřel žaludek. Tohle datum totiž znamená, že mám přesně 299 dní na to, abych si užila i tu krátkou dobu, která mi k životu zbývá. 299 dní na to, abych vyslídila všechny duchy, které jsem předtím osvobodila, a abych je poslala zpět. Dosud jsem našla pouhý zlomek z nich. Což není nijak překvapivé, koneckonců celá tahle ztracená mise je už od počátku úplně nemožná a odsouzená k neúspěchu...

Zapila jsem hořkou pachutí v ústech větším douškem vody a pokusila se znovu soustředit na svůj protějšek.

„Tak tedy...“ začal Seamus, ale na chvíli se odmlčel, když nám číšník přinesl dezert. Konečně! Už bylo načase. „Kam chceš vyrazit po večeři?“

„Mohli bychom zajít do hospody,“ navrhla jsem a vzala si do ruky vidličku dřív, než přede mě číšník postavil hezký talířek se

sladkým překvapením. „Nebo do nějakého klubu, anebo rovnou k tobě.“

Seamus se usmál. Ó ano, ze tří návrhů se mu právě ten poslední očividně zamlouval nejvíc.

Za jiných okolností bych se možná bála jít s nějakým klukem do postele hned na prvním rande. Ale právě teď o tom rozhoduje čas, čas života, který mi ještě zbývá, protože v tuhle chvíli nehledám životního partnera ani muže, za kterého bych se provdala, měla s ním děti a mohla s ním zestárnout. Toho všeho už bych se stejně nikdy nedočkala. S touto skutečností jsem se už smířila. Co dnes večer hledám, je pouze trocha nevinné zábavy, rozptýlení. Něco, co by mou mysl na chvíli zaměstnalo, abych nemusela bez ustání naslouchat neúprosnému odpočítávání hodin tam někde uvnitř.

Seamus si odkašlal. „Pak bych tedy navrhoval: rovnou ke mně.“

„S radostí.“

Vidličkou jsem ukrojila kousek svého čokoládového dortu a namočila jej do teplého vanilkového krému. A přesně v tu chvíli, kdy jsem se chystala strčit si do pusy to lahodné sousto, ozvalo se vedle mě vyzvánění. Zarazila jsem se. V duchu jsem se modlila, aby to byl mobil někoho jiného. Někoho, kdo má jen čistě náhodou stejný vyzváněcí tón jako můj telefon. Jenomže když jsem mobil vytáhla z kabelky, viděla jsem, že má modlitba nebyla vyslyšena.

„Promiň,“ zamumlala jsem zamyšleně. „Musím to vzít.“

Přijala jsem hovor a přiložila si telefon k uchu. „Finne!“ vyhrkla jsem s předstíranou radostí. První sousto vytouženého čokoládového koláče mezitím leželo netknuté na talíři. „Co potřebuješ?“

„Kde jsi?“ zazněl ve sluchátku důvěrně známý hlas se skotským přízvukem.

Nechápavě jsem svraštila čelo. „Ehm... na rande, už jsi zapomněl?“

Dnes večer mám volno. Žádný trénink. Žádná obchůzka. Žádný lov. A už vůbec ne duchové, které je třeba zahnat zpět do podsvětí. Dnes večer ať se ode mě laskavě všichni drží dál, až do zítřka, kdy mám zase směnu. Snad toho nežádám tolik, nebo ano?

Abych Seamuse trochu uklidnila, usmála jsem se na něj. Dost možná jsem však úsměvem potřebovala dodat klid spíš sobě samé, protože jsem začínala nabývat dojmu, že nejsem schopná prožít jediné rande, aniž by se při tom něco nepokazilo. A to i přesto, že za tyto vnější okolnosti vinu rozhodně nenesu. Copak můžu za to, že mi vždycky uprostřed toho nejlepšího zavolá některý z mých kolegů-lovců, protože právě potřebuje mou pomoc? Anebo vezměme si třeba situaci, kdyby tamhleten milý, postarší muž, sedící u sousedního stolu, byl posedlý duchem. No tak zkrátka musím vstát a na pánské toaletě z něj toho neřáda vyhnat. Ehm... no... raději o tom pomlčet.

„Ach tak,“ odvětil Finn suše. „Pak tedy toho ducha zdvořile požádám o chvíli strpení, než slečna ráčí dojít a vyspat se se svým dnešním úlovkem.“

Zatnula jsem zuby. Navenek jsem možná působila klidným dojmem, ale v duchu jsem měla sto chutí Finna na místě uškrtit. A nejen proto, že mě vyrušil během rande.

„Copak *dneska sám* nemáš volno?“

Anebo taky: *Co k čertu děláš tam venku, když moc dobře víš, že žádný lovec nikdy nemá chodit na lov sám?* Od toho má přece každý z nás svého partáka, zatraceně.

„No, to jo...“ odvětil znuděně můj spolubojovník. „Ale právě jsem se vracel z hospody a přes cestu mi přeběhlo tohle milé, docela mocné zjevení. Takže, co bude? Mám ho poprosit, aby počkal, nebo mi přijdeš na pomoc?“

„A kde vůbec jsi?“

„V parku Ravenscourt.“

A tím pádem asi jednu zastávku metrem ode mě.

Já ho snad zabiju. Ne, už je v podstatě mrtvý. Nejdřív schválně vyhledá nějakého ducha, zrovna v den, kdy má volno, a pak mi ještě zruší rande. *Vrrr!*

„Ta věc je zatraceně silná,“ pokračoval, jako by se nechumelilo. „Je dost možné, že je to jeden z tvých miláčků, takže laskavě zvedni ten svůj zadek a přijď za mnou, Roxano Blakeová.“

Brrr. Nesnáším, když mě takhle oslovuje. Zároveň mi tím připomíná můj domov v Irsku a rodiče, kteří mi právě hubují, protože jsem se zase jednou vyplížila pozdě v noci z domu.

„Pošlu ti na mobil souřadnice,“ pokračoval Finn, aniž by počkal na to, co mu odpovím.

„Trhni si!“ zasyčela jsem nahlas a ignorovala pohledy ostatních, jejichž pozornost jsem svým chováním vzbudila. „To mi zaplatíš, MacLeode.“ A protože jsem ho přes to všechno nedokázala nechat stát někde tam venku bez pomoci, dodala jsem: „Už běžím.“ Zavěsila jsem a obrátila se zpět ke svému doprovodu.

Seamus už se neusmíval, jen na mě ustaraně hleděl. Mezi světlým obočím se mu objevily dvě malé vrásky. „Je všechno v pořádku?“

„Ano,“ odpověděla jsem stručně a naposledy se toužebně zadívala na téměř netknutý dezert, sáhla po své kabelce a vstala. „Musím jenom rychle někomu pomoci. Neměj obavy, nebude to trvat dlouho, tak deset minut. Maximálně dvacet. Možná taky třicet. Prostě si ještě objednej něco k pití. Budu zpět, než bys řekl švec. A ať už se rozhodneš jakkoliv, nedovol, aby mi odnesli ten koláč, než se vrátím!“

Vzápětí už jsem dlouhými kroky kráčela restaurací směrem k východu. V šatně jsem si vyzvedla plášť, který připomínal spíš dlouhý tmavočervený svetr, a vyšla jsem ven do chladné noci. Látka pláště za mnou vlála jako nějaký přehoz. Vpředu mi sahal

jen k bokům, vzadu však až k lýtkům. Světlé blond vlasy jsem si strčila za uši, nasadila si kapuci a vydala se na cestu.

Když jsem o pár minut později vysedla na zastávce Ravenscourt Park Station a ponořená do myšlenek opět vstoupila na chladnou večerní ulici, uslyšela jsem za zády, jakoby někde v dálce, směsici hlasů a zvuků metra. Mezitím začalo lehce mrholit a světla pouličních lamp se odrážela v kalužích, tvořících se u obrubníku. Když jsem procházela pod jedním mostem, odrážely se od stěn jeho pilířů klapavé zvuky mých rázných kroků. Hned potom jsem odbočila do úzké uličky vedoucí přímo do parku. O zlomek sekundy později se rozezněl zvon na věži kostela a někde v dáli se ozýval pronikavý zvuk sirén. V samotném parku však bylo ticho. Až podezřelé ticho.

Když jsem zahlédla mlhu, tajemně stoupající z jezírka v severní části parku a roztahující se po okolní louce, naskočila mi po těle husí kůže. V duchu jsem si nadávala za to, že jsem si s sebou nevzala žádnou zbraň. Amulet na mém krku se zahřál a zčásti zahnal tu nepříjemnou husí kůži, jako by mi chtěl připomenout, že tu nejsilnější zbraň nosím stále při sobě.

Přidala jsem do kroku. Klapot mých bot tady venku nebyl jediným zvukem, zato však tím nejhlasitějším. Zas a znova jsem slyšela cvrkot cvrčků, hluk provozu z ulic v blízkosti parku, a dokonce i houkání sovy. Přes to všechno jsem se ale soustředila jen na svůj zrychlený dech. Kolem dokola liduprázdno. Ani jeden lovec. A už vůbec žádné nadpřirozené bytosti. Ale ještě jsem nedošla k místu setkání, které mi do telefonu poslal Finn.

Tenisový kurt, kolem něhož jsem procházela, zel v tuto dobu prázdnotou, stejně jako hřiště v jižní části parku. Jen houpačky se ve větru lehce kývaly sem a tam. Stáhla jsem si kapuci hlouběji do čela a pokračovala parkem dál směrem na sever, míjela

lavičky, odpadkové koše a stromy rostoucí v pravidelných odstupech. Stále dál, tam, kde byla mlha hustější a kde se především najednou objevilo uprostřed parku ono malé jezírko.

V ten moment mi začalo brnět v levém rameni. Čím víc jsem se blížila k jezírku, tím teplejší a silnější brnění bylo, až mě kůže začala nesnesitelně pálit. Kdybych po téměř půl roce tento pocit důvěrně neznala, asi bych se nad ním jen ušklíbla. Během té doby jsem totiž do podsvětí poslala víc duší než v předešlých letech – ale ani to nestačí. Nikdy to nebude dost na to, abych splnila svůj úkol během oněch 299 dnů.

Na břehu jezírka, uprostřed kterého se nacházel malý ostrůvek, jsem se zastavila. Od úst mi stoupala pára a oblečením mi až k tělu prostupovala vlhkost, která byla všude kolem. Málem mi přejel mráz po zádech, ale ovládla jsem se. Vtom se ve stínu jednoho ze stromů pohnula nějaká postava a mířila rovnou ke mně.

Jiným holkám by se možná rozbušilo srdce, kdyby se k nim blížil někdo, jako je Finn MacLeod, mně ale ne, protože se známe už moc dobře. No dobrá... Finn je atraktivní, přiznávám. Koneckonců nejsem slepá. Jak by také nebyl, se svými černými vlasy, které mu spadají do jeho nádherně modrých očí, s tím svým skotským přízvukem a trénovanou postavou Grim Huntera? Ale než bych si s Finnem něco začala, to raději skočím z věže Westminsterského paláce, anebo se raději nechám zatáhnout pekelnými psy do podsvětí. Sice spolu pravidelně chodíme na lov, ale zrovna tak se spolu hádáme jako bratr se sestrou – a přesně takový je také náš vztah: směs toho, že si neustále lezeme na nervy, občas jsme si sympatičtí a zároveň pocítujeme hlubokou jistotu toho, že se jeden na druhého můžeme spolehnout.

„To to ale trvalo,“ pozdravil mě vyčítavě Finn a mezi prsty si pohrával s dýkou. Tuhle zbraň při sobě nosívá vždycky, a je jedno, jestli je zrovna na lovu, anebo jde někam do hospody na

fotbalový zápas. „To bylo to rande tak dobré, nebo zase totální propadák?“

Sice jsem se usmála, ale očima jsem ho přímo probodávala. „Kdyby nebylo tak dobré, pak bych teď necítila nutkání zabít tebe místo toho ducha.“

„Hůůů,“ pronesl Finn a zvedl ruce, jako by mě chtěl postrašit.

„Tss, máš vůbec ponětí o tom, co bych právě teď dělala, kdybys mi nezavolal?“

„Jedla?“ usmál se Finn lhostejně. „Můžeš být ráda, že máš díky mně možnost vůbec nějakého tréninku a spálíš tak všechny kalorie, co jsi do sebe dneska nacpala.“

Mou odpověď byl jen podrážděné zavrčení.

„Soráč, Blakeová, sice spolu lovíme, ale určitě za tebe nebudu vyřizovat všechnu tu špinavou práci. A to ani v případě, že máš zrovna schůzku. A vůbec, kolikátá to už v tomhle měsíci je? Pátá?“

Pomyšlení na to, jak ráda bych mu zakroutila krkem, sílilo každou chvílí. Jako reakce na to se mi rozsvítil amulet schovaný pod oblečením.

Finn letmo pohlédl na modravé světlo amuletu. „Tak tohle mě fakt mrzí. Sama víš, že vůči ostatním lovcům kouzla amuletů nesmíš používat.“

Usmála jsem se tak zešířoka, až mě zabořily tváře, a ukazovala jsem kolem sebe. „Nevidím nikde kolem žádného svědka. Ty snad ano? A kromě toho: Jak tě k čertu mohlo napadnout jít na lov úplně sám? Maxwell tě zabije, až se o tom dozví.“

„On se o tom nic nedozví, protože já jsem na žádném lovu nebyl, toho ducha jsem potkal docela náhodou,“ kontroval Finn a ledabyle krčil rameny. „A kromě toho, žádný čert neexistuje, nanejvýš tak nějaký král Grimů, trůnící si někde v podsvětí.“

Vymrštila jsem ruce nahoru, jako bych ho skutečně chtěla chytnout pod krkem. Nedokážu pochopit, jak jsem to s tímhle klukem mohla tak dlouho vydržet. Poznali jsme se před více

než třemi lety, zrovna když jsem složila lovecké zkoušky v Londýně. Už tenkrát mi děsně lezl na nervy... a přesto jsme se po mém návratu do Londýna na začátku roku stali lovci-partnery. Zatraceně dobrými partnery, řekla bych. „Díky, ty chytrolíne.“

Náhle se z jezera ozvalo hluboké zahučení a připomnělo nám, proč tady oba teď stojíme.

Povzddechla jsem si. „Tak se do toho pustme, ať už to konečně máme za sebou.“

Finn ale nic nepodnikl a místo toho se na mě jen nesouhlasně podíval. Přesněji řečeno na to, jak jsem byla oblečená. „Jsi si jistá, že jsi na to dostatečně vybavená?“

„To jako myslíš vážně?“

Přiznávám, tmavočervený plášť byl tím jediným, co bych si normálně na sebe vzala na opravdový lov. Zato obepnuté kalhoty a kotníkové boty na jehlových podpatcích se už moc nehodily. I když to poslední by v případě nutnosti mohlo docela dobře posloužit také jako zbraň. Alespoň by to byla dobrá alternativa k praktické pistolové kuši, kterou jinak při sobě vždycky nosím.

Tu nejdůležitější výbavu na lov mám však pořád u sebe – a nejen proto, že amulet s modrým kamínkem už jaksi ze zlatého řetízku nejde sundat – od chvíle, co jsem si ho pověsila na krk. To je prostě nevýhoda kouzelných amuletů. Jakmile si ho člověk jednou dá na krk, nemůže ho sundat, dokud se nepotřebuje veškerá moc v něm skrytá. Po více než deseti letech tréninku na něj stačilo jen pomyslet a kamínek se podruhé rozsvítil tak zářivě, že byl vidět i pod mým oblečením.

„Dovedl mě k tomu duchovi,“ požádala jsem Finna a stáhla si z hlavy kapuci.

Mezitím už přestalo pršet, vzduch byl však pořád ještě natolik prostoupený vlhkostí, že jsem ji cítila pod všemi vrstvami látky, načež jsem se otrásla zimou.

Finn ukázal palcem za sebe. „Tudy.“

Bez dalších otázek jsem ho následovala. Nejenže jeho úsudku stoprocentně důvěřuju – navíc jsem nechtěla, aby tohle tady trvalo déle, než bylo bezpodmínečně nutné. Vždyť o pár ulic dál na mě čeká mé rande. Pomyšlení na lahodný Triple Chocolate Cake mě natolik povzbudilo, že jsem Finna téměř předběhla. Šli jsme podél břehu a dávali si sakramentský pozor na to, aby nás nebylo slyšet a hlavně abychom nevzbudili kachny a husy, které by naši pozici vyzradily.

„Tam vpředu.“ Finn si dřepł za jeden keř a odsunul pár větvi stranou. Pak ukázal na místo vzdálené od nás pouhých pár metrů.

Zatímco zbytek parku působil klidným a uspořádaným dojmem, tady ležela rozsekaná dřevěná lavička. Odpadkový koš vedle ní převrácený a květiny v záhoně vytrhané. Pro někoho jiného by to mohlo vypadat jako dílo vandala, ale my jsme moc dobře věděli, o co tady kráčí. Také proto, že o pár metrů dál někdo, nebo lépe řečeno něco vytvořilo kráter velký jako po výbuchu bomby. Po duchovi samotném nikde ani stopy. Ovšem ani to není nijak neobvyklé – a pak se nám přímo před očima začala materializovat bledá postava.

„A do háje.“

Věděla jsem, že by mě sem Finn nevolal, kdyby k tomu neměl pádný důvod, ale jedna část mě samotné doposud doufala, že budeme mít co do činění s průměrně silnou duší. Protože jen ti nejsilnější duchové, které řadíme do fáze 4, jsou schopní pouhou silou vůle nabýt své původní formy a zviditelnit se tak i normálnímu člověku. Všichni ostatní duchové jsou pro lidi, a dokonce i lovce, jako jsme já a Finn, neviditelní. Jenom lovci duší, kteří dokážou pohlédnout do duše a duši vidět, mají schopnost kdekoli a kdykoli vnímat jakýkoli druh ducha – ale těch je pomálu. Ve všech londýnských čtvrtích je všehovšudy jeden, patřící k tomuhle speciálnímu druhu lovců – Deek – a ten právě leží s chřípkou v posteli.

„Proč jsi mi hned neřekl, že to je duch z fáze 4?“

„Protože si až doteď nevytvořil žádné vlastní tělo,“ zamumlal Finn. „Slyšel jsem předtím jen hluk a viděl chaos, který tady zanechal.“

Což naznačovalo, že by se mohlo jednat spíše o ducha z fáze 3, který má schopnost posednout člověka a pohybovat předměty. Tito duchové disponují velkou mocí a jsou nebezpeční, ale ne nepřekonatelní. To ovšem neplatí o exempláři, který se před námi právě zjevil.

V duchu jsem si spěšně procházela možnosti, které jsme v tu chvíli měli k dispozici. Finn se jako Grim Hunter může spolehnout na svou vynikající tělesnou sílu a své zbraně, které velmi dobře ovládá, ale v boji proti duchovi je obojí skoro neúčinné. Tady by pomohl jedině nějaký lovec duší Soul Hunter, anebo kouzlo amuletu.

Pátavě jsem se rozhlédla po okolí. Jen prázdná cesta, opar, vznášející se nad hladinou, a v dohledu žádný další člověk. V hlavě se mi rodil plán, jak na to. Plán, který jsme spolu v předešlých měsících procházeli dost často, aby každý z nás bez zbytečných debat věděl, co přesně dělat, až na to přijde.

Pokynula jsem Finnovi a ten se dal do pohybu. Přikrčeně se plížil dál, za jedním stromem si našel úkryt a pak mi na chvíli zmizel ze zorného pole. O pár okamžiků později se zase objevil, tentokrát se pomalu loudal po cestě – jako nějaký docela normální člověk, který se v pátek večer prochází parkem. S trochou štěstí nám tohle postačí k odvedení pozornosti a já se budu moct pustit do díla.

Přesně, jak jsme doufali. Duch si Finnovy přítomnosti všiml okamžitě. Což při randálu, který Finn dělal, nebylo nijak těžké. Sledovala jsem scénu, která se mi odehrávala před očima, a zpod pláště jsem vytáhla amulet.

Nijak mě nezajímalo, co všechno už má tohle zjevení za sebou nebo proč se rozhodlo vandalizovat právě tady. To jediné,

na čem mi záleželo, bylo zahnat tohohle ducha zpět do podsvětí. Tam, kam patří. Do vězení, z něhož jsem ho před pár měsíci nevědomky vysvobodila.

Uchopila jsem amulet tak pevně, až se mi jeho ostré hrany zaryly do dlaně. Bolest, kterou jsem při tom pociťovala, mě udržovala v přítomném okamžiku a zaplašila vzpomínky v mé hlavě. Nemohu si dovolit nechat se čímkoliv rozptylovat. Byť by to byly jen mé vlastní myšlenky.

Jakmile duch přešel do útoku, vystoupila jsem ze svého úkrytu a k oběma se rozběhla. Duch však využil své telekinetické schopnosti a vymrštil na Finna odpadkový koš. Finn našťastí včas uskočil stranou.

Pálení v mém rameni zesilovalo s každým dalším krokem. Snažila jsem se to potlačit a veškerou svou vůli se soustředit na amulet. Magická energie, která v něm pulzovala, mi mezi prsty proklouzla jako modravý závoj a celé je pokryla.

Zastavila jsem se, široce se rozkročila a nechala modrou energii svýma rukama proudit. Ve stejný okamžik si mě postava ducha povšimla a zakroužila směrem ke mně. Při pohledu na koncentrovanou čarovnou energii zděšeně vytřeštila oči, zapadlé do hlubokých očních jamek. Zřejmě tušila, co ji čeká.

S úsměvem jsem pronesla: „Sbohem.“

Prudce jsem napráhla ruce. Vystřelilo z nich kouzlo, soustředěné do silného modrého paprsku, a proudilo přímo ke zjevení, prozářilo jej od hlavy až k patě. O sekundu dvě později se bytost bez hnutí vznášela nad zemí, až se konečně rozpadla na tisíce mrňavých světelných částíček, které naposledy zajiskřily, vmžiku se rozplynuly a zmizely.

Nad parkem se rozhostilo ticho. Nejdřív jsem uslyšela svůj vlastní dech a šumění krve v uších, ale za chvíli jsem začala vnímat i ostatní zvuky chladné noci. Tiché šplouchání vody. Klidný a spokojený zpěv cvrčků. Šustění listů v korunách stromů. Houkání sovy.

Finn zajistil okolí a pak hned běžel za mnou. „Dobrá práce. Jsi v pořádku?“

„V tom nejlepším.“

Pálení v mém rameni ustalo a já jsem cítila, jak se z něj ztratil maličký kousek jizvy. S úlevou jsem si oddechla. Nehledě na počínající vyčerpání, které se dostaví vždy poté, co použiju kouzlo amuletu, jsem se cítila dobře.

Zasunula jsem si přívěsek zpět pod oblečení a nasadila si kapuci. Potom jsem se otočila k Finnovi a zešíroka se na něj usmála.

Vyplašeně se zamračil. „Co je?“

„Když máš volno, tak se laskavě drž dál od duchů a jiných kreatur!“ řekla jsem a ukazovákem ho dloubla do hrudi. „A jestli o tobě do zítřejšího rána ještě jednou uslyším, budeš toho litovat, ani nevíš jak.“

„Rozkaz,“ zakroutil pobaveně hlavou. „Tak huš huš, padej. A užij si dezert!“ volal za mnou. Už jsem se neotočila, jen jsem se pro sebe potutelně usmívala. Nevím, čím to je, ale tenhle týpek vždycky nějak dokáže, že na něj nakonec nikdy nejsem naštvaná moc dlouho. A už poněkolkáté se ve mně vynořila otázka, jestli by to s Niallem bylo dnes stejné... Tedy, kdyby tady můj bratr ještě byl.

Bolest se vrátila rychle a náhle, ale nijak mě nepřekvapila. Zatnula jsem zuby a pospíchala tmavým parkem, zatímco Finn odpochodoval opačným směrem. S každým dalším krokem jsem se snažila zbavit svých myšlenek, ale hlavně pocitu viny. Nemají tady co dělat. Dnes večer už na programu nejsou žádní duchové a ani kouzla. Jediné, co mě dnes ještě čeká, je večer plný zábavy. A čokoládový dort.

2. KAPITOLA

Roxy

Hned jsem u tebe, odeslala jsem Seamusovi rychle textovou zprávu.

Odpověděl ihned: *Už se nemůžu dočkat!* :D

S úsměvem jsem strčila mobil do kabelky a přidala do kroku. Neměla jsem strach procházet se takhle sama parkem v pozdní noční hodinu, protože mě moje bývalá učitelka – byla to Magic Huntress – i lovci v londýnské základně velmi dobře vycvičili. Sice nejsem v boji zblízka ani po všech těch letech takový profesionál, jako je Finn, ale aspoň se umím dobře bránit – a když je zapotřebí, pak použít i kouzla. Ať už proti jakýmkoliv nadpřirozeným kreaturám, které tady dělají neplechu, anebo proti dotěrným chlápům. I když takovým bych nejraději rozbila nos, než abych sebe i ostatní lovce vystavila nebezpečí tím, že bych amulet aktivovala přímo před očima obyčejného člověka.

Přitáhla jsem ramena blíž k uším a zrychlila tempo. Až teprve teď jsem si všimla, že se ochladilo. A kdyby mi tolik nezáleželo na tom, abych byla co nejdřív v restauraci u Seamuse, nešla bych celou cestu pěšky a pospíchala teď k nejbližší zastávce metra. Někdo by mohl namítnout, že nemám všech pět pohromadě, když hodlám jít celou tu štreku pěšky. Ale na to bych mu pohotově odpověděla, že pocházím z malé vesničky na západním pobřeží Irska, a k tomu patří také zvládat dlouhé vzdálenosti pěšky. A hlavně, v tuto dobu – tedy pozdě v noci, když město zahaluje lehké mrholení a člověku stoupá do nosu

zemitá vůně parku – mi je zatěžko odbočit z klidu noční přírody do zapáchajícího podzemí metra.

Čím víc jsem se blížila k jižnímu východu, tím víc ticho nočního parku mizelo v ruchu města. Zvuky kolemjedoucích vozidel byly stále hlasitější a někde v nedalekém okolí začal pronikavě pištět autoalarm. Už brzy budu na ulici a zpět v civilizovaném světě.

Zastrčila jsem si za uši prameny světlých vlasů, které mi vítr zavál do tváře, a na chvíli mi tak zastřel zrak. Když jsem opět jasně rozeznávala věci před sebou, náhle jsem se zastavila.

Srdce se mi rozbušilo. Celé tělo se mi napjalo. A najednou jsem hluboce litovala toho, že jsem si s sebou nevzala svou kuši.

Chlad, který prostupoval nočním vzduchem, jsem náraz vnímala velmi ostře. Naskočila mi husí kůže. Pozorně jsem sledovala chlapíka stojícího v přitmě jen pár kroků ode mě.

Jizva na rameni mě nepálila tak jako před chvílí u jezera, v němž se skrýval ten duch. Takže tohle tady může být docela dobře jen nějaký strašidelný týpek, nic nadpřirozeného. Přesto jsem instinktivně nahmatala amulet schovaný pod pláštěm. Ihned jsem pod prsty ucítila důvěrně známou pulzující energii. Přívěsek byl těžký a objemný a vůbec se nehodil k mému oblečení, ale kdybych měla na výběr, raději bych se nechala pohřbít zaživa, než abych si ho sundala z krku. A to říkám jako někdo, kdo trpí velmi silnou klaustrofobií.

Ne že bych ho vůbec nemohla sundat, ale... Je to jen nepodstatný detail.

Ten cizí chlápek se nehnul z místa, jen tak tam stál, v ošuntělém oblečení, se svěšenými rameny, tmavými, vlnitými vlasy, a upřeně zíral před sebe. Zřejmě je i poměrně přitažlivý, jenomže je očividně posedlý docela zlým duchem. Duchem, který si očividně nechtěl povídat jen se mnou.

Jak jsem na to přišla? Jeho hluboké hrdelní vrčení by mohlo být dobrým vodítkem. Anebo protože tam ještě před chvílí

strnule stál a ve zlomku sekundy se ke mně rozběhl neuvěřitelnou rychlostí. Dost možná že určitou roli hrála i skutečnost, že hned potom mi položil ruce kolem krku a začal mě škrtit.

Cizinec se pohyboval tak rychle, že jsem sotva stihla zareagovat. Hbitě jsem ho chytla za zápěstí a snažila se vyprostit z jeho sevření. Byl to spíš reflex, protože vím, že můžu zareagovat jinak, lépe. Protože jsem se v kurzech sebeobrany naučila něco jiného. Přesto jsem v tu chvíli nedokázala jednat jinak. Chraplavě jsem lapala po dechu. Začaly se mi dělat mžítka před očima. V žilách mi proudil adrenalin, zvlášť když mě ten týpek zvedl nahoru a já jsem ztratila půdu pod nohama.

Bojovala jsem s čirou panikou, která mě přepadla, a bojovala jsem i se svým instinktem, pustila jeho zápěstí a rozřesenými prsty jsem nahmatala amulet. Snažila jsem se vzpomenout si na to, co mě naučili, a soustředit všechnu svou pozornost na magii obsaženou v amuletu. Ale počínající nedostatek kyslíku mi všechnu mou snahu ztěžoval. Zatraceně ztěžoval...

S každou další sekundou mě naplňoval pocit lehkosti, přestože mi končetiny neuvěřitelně těžkly, až se jen bezvládně houpaly ve vzduchu. V uších mi začalo silně hučet, pomalu jsem neslyšela ani své trhavé, chrčivé lapání po dechu.

Ne, nechci zemřít rukou neklidného ducha, který obsadil lidské tělo. Zatraceně ne, takhle tedy nezemřu. Musím něco udělat. Hned teď!

A najednou bylo tady. Teplo. Kouzlo. Tentokrát mi však mezi prsty neprokluzovalo jako světélkující mlha, jak tomu obvykle bývá. Pulzovalo stále rychleji a silněji v taktu mého divoce bušícího srdce. A pak explodovalo ohlušující ránou.

Přívál magické energie ode mě útočníka prudce odhodil, přitom zvířil ze země spadané listy do výše několika metrů, až okolní stromy zasténaly jako v silné bouři. Dopadla jsem na nohy, ještě stále jsem chrčela a snažila se popadnout dech a rukama se opírala o stehna. Ksakru, tohle tedy bylo o fous.

Nejraději bych se bývala sesunula na zem, zavřela oči a počkala, až se mi síla sama navrátí. Naštěstí jsem nebyla tak bláhová, abych se spoléhala na to, že už je po všem. První lekce v oboru duchů? *Nikdy se k nim neotáčeš zády.* A druhá? *Nikdy je nespouštěš z očí.* Tak jsem se napřímila, zrovna ve chvíli, kdy i posedlý chlapík znovu vstal. Měl pár škrábanců a oděrek, ale duchovi, který se ho zmocnil, to bylo zřejmě jedno. Rozhodl se použít tohle tělo pro svůj záměr a potlačit veškerou svou mocí duši, která v něm sídlí.

Nejvyšší čas definitivně to s tímhle parazitem skoncovat.

Když jsem se amuletu dotkla tentokrát, rozprostřelo se mi kouzlo v dlaních okamžitě. Jako teplé světlo mi znovu proudilo mezi prsty. Umím ho formovat dle svého přání a podřídít své vůli. Rozhodně jsem neměla chuť si jen tak s něčím pohrávat.

Nashromáždila jsem veškerou magickou energii a chvíli vyčkala, než se ke mně cizinec přiblíží. Jen ještě kousek blíž. Jeden krůček, než se objevil ve světle pouliční lampy a já ho mohla spatřit se vším všudy. Pak jsem prudce natáhla ruce dopředu. Paprsek čisté energie vystřelil přímo na cizince, projel do něj a bleskurychle se v něm rozprostřel. On se zastavil uprostřed svého pohybu, omráčený silou, která do něj vstoupila. Světla v okolí začala blikat a vypadalo to, že se svět na chvíli zastavil... Pak bylo po všem.

Ve srovnání s tím, co se odehrálo u jezírka, jsem to, jak se tenhle duch rozpadl, neviděla. Jediné, co jsem zahlédla, bylo, jak šel onen muž do kolen, jako by kdosi přestřihl nitky, na nichž jsou uvázány loutky a pomocí nichž se ovládají. Na kratičký moment to ve vzduchu zajiskřilo, ale jiskry hned pohasly.

Na rozdíl od dosavadních vymítání duchů, které jsem provedla, tenhle chlapík už nevstal. Ne. Dokonce se ještě víc zhroutil, až nakonec přepadl obličejem dopředu a zůstal bezvládně ležet.

„To snad nemyslíš vážně, že ne?“ Nevěřicně jsem zaklonila hlavu a hleděla do zataženého nebe, i když jsem se raději měla dívat směrem dolů, do podsvětí. Přestože ani to se ve

skutečnosti nenacházelo přímo pode mnou. „Tohle vůbec, ale vůbec nebylo součástí dohody!“

Přesto jsem se vydala k onomu mladému muži – protože, upřímně řečeno, co jiného jsem měla dělat? Nechat ho zemřít u svých nohou? To zcela jistě ne.

Spěšně jsem si k němu klekla a zkoušela, jestli dýchá.

Ne-e.

Pulz? Tep?

Taky nic. Zato můj tep zrychlil natolik, až mě začal jako ledový jed znovu prostupovat pocit paniky.

„Běda ti, jestli umřeš!“ zvolala jsem. A když jsem se snažila nahmatat jeho hrudní kost a na ní to správné místo k provedení srdeční masáže, strašně se mi trásly ruce. „Neosvobodila jsem tě jenom proto, abys mi tady teď zemřel!“

Když jsem našla tu správnou pozici, opřela jsem se do obou dlaní a začala cizince oživovat. O chvíli později mě napadlo, že bych možná měla zavolat sanitku. Anebo alespoň volat o pomoc. Finn musí být ještě někde poblíž.

„Ksaku!“ Přerušila jsem své počínání a zbrkle vytahovala z kabelky svůj mobil. Jako ve zlém snu mi trvalo snad celou věčnost, než jsem vytočila správné číslo. Jakmile se ozval první tón vyzvánění, přepnula jsem mobil na hlasitý hovor a pokračovala v masáži srdce.

Jedna. Dva. Tři. Čtyři. Pět.

Do háje, ten chlápek ještě pořád nedýchá. A dokonce je bledší než předtím, něco takového přece vůbec není možné.

„Hej, no tak!“ zasípal jsem. „Na to, abys teď natáhl bačkory, jsi až moc sexy!“

Znovu jsem se k němu sklonila, zaklonila mu hlavu a začala s umělým dýcháním. Jeho rty byly neuvěřitelně studené. Rozechvěla jsem se ještě víc. A jeho vousy děsně škrábaly.

Soustřeď se, Roxy! Ten týpek se tady za chvíli rozloučí se životem, takže je zatraceně jedno, jestli jeho vousy škrábou, nebo ne!

Znova jsem se napřímila, přitlačila mu obě dlaně na hrudník a počítala dál. To všechno za doprovodu neutichajícího vyzvánění.

„Ahoj,“ ozval se konečně ve sluchátku známý hlas. „Co je –“ „Sanitku!“ volala jsem. „Pošli mi sem toho ztraceného doktora! Kouzelníka! Nebo buddhistického léčitele! Je jedno koho, hlavně ať tohohle tady oživí!“

„Oži... a do háje! Kde jsi?“

„V parku. Jižní východ,“ vyhrkla jsem a znova tlačila dlaněmi do cizinceva hrudníku. Odmítala jsem se vzdát. „Osobodila jsem jednoho chlápka od posedlosti, a on sebou seknul a nehýbe se.“

Ještě jednou jsem provedla umělé dýchání, načež se ze sluchátka ozvala vysvobozující zpráva: „Jsem na cestě!“

Díky, bože na nebesích.

„Počkej...“ zamumlala jsem a zírala do tváře cizího muže. „Myslím, že zase dýchá.“ Abych se přesvědčila, přidržela jsem mu prsty pod nosem a pak mu je položila na ústa.

Tady! Skutečně. Ucítla jsem slabý závan teplého vzduchu. S úlevou jsem se sesunula. A zároveň jsem moc dobře věděla, že to ještě neskončilo.

„Hned jsem u tebe!“ zvolal Finn do telefonu, poté zavěsil.

Se zasténáním jsem cizince obrátila na bok a uvedla ho do stabilizované polohy. Vůbec poprvé jsem byla ráda za to, že nás Maxwell, vedoucí londýnské základny, každých pár měsíců nutí k tomu, abychom se cvičili v poskytování první pomoci. Zřejmě jsem teď tomuhle chlapíkovi díky Maxwellově důslednosti zachránila život.

Když jsem se znovu ubezpečila, že ještě pořád dýchá, posadila jsem se vedle něj na asfalt a čekala. Víc jsem udělat nemohla. Jsem schopná vysvobodit lidi z posedlosti duchem, poslat ghúly na vegetariánskou dietu do podsvětí, a když je potřeba,

pak dokonce držet v šachu i upíry a jiná monstra. Ale nejsem ani kouzelnice, ani lékařka. A tenhle chlápek potřebuje právě jednoho z těch dvou.

Zatímco jsem čekala na Finna a sanitku, měla jsem čas si cizince detailněji prohlédnout. Jeho šaty byly obnošené, boty dřevě. Nutně potřeboval sprchu, pár nových věcí a kadeřníka, který by mu upravil tmavé, do všech stran trčící lokny. A taky čistě oholit by mu neuškodilo. I ve stavu bezvědomí působil čímsi přitažlivě. Možná taky, že jsem po dalším, v tomto měsíci už třetím, zpackaném rande poměrně snížila své nároky. Byla jsem si stoprocentně jistá, že Seamuse už dnes večer neuvidím. A ani ten nádherný čokoládový dort.

No bezva. Zamračeně jsem zblízka pozorovala cizincův obličej, značně vyzáblý, s propadlými tvářemi. Třeba je to bezdomovec? Alespoň tedy nepůsobil dojmem, že by toho v poslední době pozřel až příliš. Zřejmě kvůli té posedlosti. Dost možná že ho měl ten duch ve své moci už delší dobu, a proto teď vypadá tak vyhuble a sešle. O takových případech jsem už slyšela, ale ne v Londýně. Maxwellovi lovci dávají přepečlivý pozor a udržují město čisté. Což má za následek, že v ulicích nejsou žádní posedlí lidé a tak málo přízraků, jak je možné. Počínaje skřety, upíry, čaroději a čarodějnicemi a konče legendárními černými démony. Po zádech mi přeběhl mráz už jen při pomyslení na všechny tyhle odporné, strašidelné černé psy.

Zpovzdálí se ozývaly stále hlasitější kroky a pak se ze tmy vynořil Finn.

„Kde je sanitka?“ zeptala jsem se a opět přiložila prsty k cizincově tváři. Pořád ještě dýchal. Očividně měl to nejhorší za sebou, přesto mě udivovalo, že mi téměř zemřel před očima. Obvykle lidé na exorcismus nereagují tak silně. Většinou jsou zmatení, některým se točí hlava, anebo se vyzvracejí do nejbližšího keře, ale doposud se mi nikdy takhle nesložili.

Finn zakroutil hlavou. „Žádnou sanitku. Vezmeme ho do základny. Pomoz mi s ním nahoru.“ Finn si vedle něj dřepł a chytl ho v podpaží.

Sekundu dvě jsem nebyla schopná ničeho jiného než na Finna mlčky zírat, nakonec jsem přece jen vstala a chytlā cizince za nohy. „Proč? Kdo to řekl?“

Finnův pohled byl dostatečně výmluvný. „Maxwell.“

3. KAPITOLA

Neznámý cizinec

V hlavě mi strašně dunělo. Zatraceně, chvěl jsem se po celém těle, jako bych celý týden ponocoval. Taky mi pískalo v uších a vůbec to nechtělo přestat.

Odněkud z dálky ke mně doléhal chrčivý hlas. Snad můj hlas?

Snažil jsem se otevřít oči, ale jako by mi na tvář někdo položil zatraceně těžkou vzpěračskou činku. Se zasténáním jsem se o to pokusil znovu. Náhle mě cosi oslnilo natolik silně, že jsem musel zase zavřít oči. Co to k čertu...? Umřel jsem a právě odešel do světla? Nebo ať už se tomu tady říká jakkoliv... I když, upřímně řečeno, všechno tady mi připomínalo spíš peklo.

Vteřiny ubíhaly, oči jsem měl stále zavřené, zatímco se moje ostatní smysly pomalu probouzely k životu. I přes nesnesitelnou tepavou bolest hlavy se mi zdálo, jako bych zaslechl něčí kroky. Někdo tady je. Chodí kolem mě. Tři kroky vpřed. Tři kroky vzad. Pořád dokola.

Teplota kolem se mi zdála příjemná. Jako by tam, kde se právě nacházím, nevál žádný vítr. Takže musím být v nějaké uzavřené místnosti. To je dobře. Při pomyšlení na to, že bych ležel někde v lese nebo na louce, vydán napospas všem nepříjemně šimrajícím hmyzím potvorám, zatímco vyspávám kocovinu, mi vstávaly chloupky po těle. Děkuji pěkně, ale tohle fakt ne.

Ale kde teda proboha jsem? A proč tady jsem? Co se stalo?

Opatrně jsem pohnul prsty na rukou, pak na nohou. Fungují. Díky bohu. Nejvyšší čas se probudit.

Tentokrát jsem se nezdržoval nějakým váhavým mrkáním. Otevřel jsem oči naráz – a o vteřinu později ucukl leknutím, protože mě už zase něco silně oslepilo. Jauvajs!

„Vítej zpátky,“ ozval se cizí hlas. Ženský. Jasný. Tak trochu chladný.

Když jsem znovu lehce pootevřel oči, nezáral jsem do oslepujícího světla lustru nade mnou, ale na cizí ženu stojící u mé postele.

Měla neuvěřitelně dlouhé blond vlasy, které jí sahaly až do pasu, na sobě pestrobarevnou halenku, ta na mou migrénu působila jako červená barva na býka, a na krku řetízek s velkým těžkým přívěskem. Rukama se opírala o kovové čelo postele, a zatímco jsem si prohlížel tu věc na ní, zdálo se, že ona z mojí tváře nespouští oči ani na chvíli. Na krku měla nějaké červené fleky, ale na tu vzdálenost jsem je nedokázal nikam zařadit. Když jsem se jí znovu podíval do obličeje, zaznamenal jsem v jejích světlehnědých očích nedůvěru a chtě nechtě jsem se musel usmát.

„Ahoj, krásko.“

Bože, znám tak ochraptěle a chrčivě, jako bych předtím snědl nějakou žábu nebo rovnou celý rybník.

Chtěl jsem se poškrábat na tváři. Ale něco mě zastavilo. Něco mi bránilo v pohybu. Pohlédl jsem směrem dolů na své tělo.

Vtom mě popadla panika. Ne kvůli tomu, že ležím na posteli pod tenkou přikrývkou, celý v bílém – ale proto, že jsem byl připoutaný. Někdo mi k posteli přivázal zápěstí i kotníky. Co to k čertu...?!

Srdce se mi rozbušilo, a tím se zrychlilo i doposud pravidelné pípání za mnou. Na hrudníku jsem pocítil tíhu a hrdlo se mi stáhlo. Vůbec nevím, kde jsem, a k tomu jsem přivázaný k posteli. To je dostatečný důvod k panice. Dokonce k velké panice.

Jednou, dvakrát, možná třikrát jsem se zhluboka nadechl, než jsem znovu zvedl zrak a zadíval se na tu holku před sebou.

„Pod ,hrátkami s pouty‘ si jaksí představuju něco jiného, ale... no dobrá.“

Žádný úsměv. Ani náznak úsměvu. Zřejmě mám co do činění s naprostou a ještě k tomu špatně naloženou záhadou. Bylo mi to ale jedno. Tak nějak jsem měl pocit, že sarkastické poznámky jsou v téhle chvíli tím jediným, co mi pomáhá udržet emoce na uzdě.

„Já jsem Roxy,“ představila se s melodickým přízvukem.

Přízvukem, jaký jsem nikdy dřív neslyšel a nedokázal jej nikam zařadit. Odkud je? Anebo, což je mnohem důležitější, kde to jsme?

„Kdo jsi?“ zeptala se.

„Já se jmenuju...“ začal jsem automaticky, ale zadrhl jsem se, protože... jsem si nemohl vzpomenout. Zamračil jsem se a snažně zapřemýšlel, pokusil se odpovědět, ale... v hlavě jsem měl úplně prázdno. Ksakra, kdo jsem? Jak se jmenuju? Vždyť si přece musím na své zatracené jméno vzpomenout!

Pípání, které se ozývalo z monitoru, stojícího vlevo ode mě, opět zesílilo. Současně s ním začala Roxy klepat prsty do kovového čela postele a tůkaly i všechny prsteny, které na sobě měla. Zas a znova. Jejich tón se jako šíp zavrtával do mé už tak dost trýzněné hlavy, v níž právě oslavují svůj triumf hnusní malí jedovatí trpaslíci.

„A dost!“

Roxy přestala, překvapeně povytáhla obočí, které bylo o něco tmavší než její světlé vlasy. Zajímavý kontrast.

„Tenhle zvuk,“ zamumlal jsem a chtěl se poškrábat na čele, ale rázem jsem si uvědomil, že jsem přikurtovaný. „Bože, je mi z toho fakt zle. Mohla bys...?“

Roxy působila nedůvěřivě, opřela se dozadu a pátravě se po dívala doleva. Asi směrem ke dveřím, což jsem kvůli zástěně,

kteřou postavil někdo „velmi laskavý“ vedle mojí postele, neviděl. Na druhé straně stála další oddělovací stěna, takže jsem neviděl ani do oken. Jen lustr nad mou hlavou osvětloval pokoj, který se zdál být malý, ale docela dobře mohl být i obrovský. Netušil jsem, kde se nacházím a jestli je den, nebo noc. Ale zápach a zařízení kolem jsem rozpoznával. Byla to nemocnice. Anebo nějaká uzavřená léčebna. Ani jedna z těchto dvou možností pro mě nebyla nijak uklidňující. A tahle Roxy zcela jistě není moje zdravotní sestra.

Tak počkat... jak můžu vědět, že jsem v nemocnici, když ani nevím, jak se jmenuju?

S velkou úlevou jsem sledoval, jak Roxy popošla blíž ke mně a vysvobodila mi nejdřív jednu, pak druhou připoutanou ruku. Nohy jsem sice měl pořád ještě přivázané, ale aspoň jsem teď byl schopný se posadit, poškrábat se na čele a protřít si prsty zápěstí.

„Tvoje jméno,“ zopakovala Roxy dost netrpělivě. Ne, tohle určitě není milá a chápavá zdravotní sestra, která se stará o blaho svých pacientů. Ale kdo to tedy je? A kdo jsem k čertu já?

„Co kdybys mi nejdřív prozradila, jak jsem se sem dostal?“ navrhl jsem a rozhlídl se po něčem k pití. V krku jsem měl sucho a strašně jsem chrptěl.

A skutečně. Na nočním stolku vedle postele stála láhev s vodou a plastový pohárek. Ale bohužel jsem na ni kvůli poutům na nohou, která se mi s každým dalším pohybem nepříjemně zařezávala, nedosáhl.

Roxy mlčky obešla postel a s prázdným výrazem ve tváři mi láhev podala. S vděkem jsem si ji od ní vzal. Ty hloupé pohárky přece nikdo nepotřebuje. Odšrouboval jsem uzávěr a napil se.

„Jsme v Londýně,“ odvětila Roxy a ani na chvíli mě nespouštěla z očí. „Našla jsem tě včera večer v parku Ravenscourt. Zhroutil ses a já jsem tě přivedla zpátky k životu.“

Voda mi zaskočila v krku a rozkašlal jsem se. Do háje, to ale pálí! Sípál jsem a bušil si do hrudníku, pípání ozývající se

v místnosti opět zrychlilo. Přístroje, na které jsem byl napojený, se ozývaly ještě hlasitěji, a přesto to jediné, na co jsem byl schopný pomyslet, bylo: Já jsem umřel? Opravdu?

Rozkašlal jsem se, hřbetem ruky si otřel ústa a přitom si všiml jizvy mezi palcem a ukazováčkem. Jsem si zcela jistý, že jsem ji tam nikdy dřív neviděl. Nemluvě o tom, že jsem si ani nedokázal vzpomenout na to, odkud ta jizva pochází.

Pípání zase zrychlilo. Jeho zvuk se mi zavrtával do hlavy stejně bolestivě jako tukaní Roxyiných prstenů do kovové pelesti.

„Neměl jsi u sebe žádný mobil. Ani průkaz totožnosti. Žádný řidičák. A ani jakýkoliv klíček nebo jiný dokument, nemluvě o penězích. Vzpomínáš si, co se včera večer stalo?“ vyptávala se Roxy neodbytně. „Co jsi tak pozdě pohledával v parku? A jak se jmenuješ?“

Stále ještě jsem zíral na jizvu, na světlou klikatou čáru, lehce vystupující z mojí opálené pleti. A najednou jsem si uvědomil, že vůbec nevím, jak vypadám. Nevím ani, jak se jmenuju, ani jakou kávu rád piju. Zatraceně, vždyť ani nevím, jestli mám kávu rád.

Nevím prostě vůbec nic.

Roxy

O několik minut později jsem se rozloučila s doktorem Fowle-rem, který měl právě službu a toho cizího kluka krátce po jeho příjezdu vyšetřil, a zavřela jsem za sebou dveře, poněkud klidněji, než jak bych to byla nejrady udělala. Prošla jsem celým nemocničním oddělením s divným pocitem v břiše a pak sešla chodbou dolů, směrem k výtahu. Venku lilo jako z konve. V přízemí bubnoval hustý déšť do oken, která zabírala celou levou stěnu budovy, a zakrýval tak působivý výhled na Londýn. Zatímco jsem čekala na výtah, neklidně jsem popocházela sem a tam. Úplně mi stačilo, že jsme s Finnem toho kluka, toho... cizáka dovedli až sem. A on se teď konečně probudil – a na nic si nevzpomíná? Nedokázal mi odpovědět ani na jednu otázku, a přestože se snažil působit dojmem, že je v pohodě, všimla jsem si paniky, která se ho začala zmocňovat. Nebo jsem to spíš poznala podle pípajícího monitoru, který mu zaznamenával tep.

Kdo to, proboha, jenom je? A proč si na nic nepamatuje? Uhodil se snad do hlavy, když ho energie amuletu ode mě odmrštila, a trpí teď kvůli tomu ztrátou paměti? Anebo to má co do činění s jeho zuboženým stavem? Takže to vymítání na- konec způsobilo víc škody než užitku...?

Váhavě jsem si skousla spodní ret. Zatraceně. Naše primárka Ingrid Abrahamssonová je pořád ještě na základně v Edinburghu. Účastní se tam pohřbu jednoho lovce, s nímž

se přátelila. Takže si na její odhad musíme počkat, ale doktor Fowler naplánoval četná vyšetření a ubezpečil mě, že můj nový přítel si až na pár škrábanců a otoků neodnesl žádné vážné zranění. Alespoň tedy ne vnější. Ale teď, když je vzhůru, to s ním vypadá docela jinak. Vždyť *žádné zranění* by přece znamenalo, že si vzpomíná na svoji minulost. Anebo přede mnou jen něco předstírá? Ale proč by to dělal, k čemu? A kromě toho, to divoké pípání monitoru hovořilo za vše.

Ocelové dveře výtahu se otevřely a já jsem nastoupila. Automaticky jsem vytukala přístupový kód a stiskla tlačítko do čtyřicátého patra. Výtah se dal neslyšně do pohybu. Stála jsem rozkročmo, ruce založené na prsou, a snažila se pomalu a soustředěně dýchat. Možná jsem přece jen raději měla jít po schodech. Sice bych nebyla o nic rychlejší, ale mohla jsem se aspoň zbavit neklidného brnění po celém těle. A navíc, nikdo mě nenutil k tomu, abych nastoupila do téhle kovové rakve... ale moje učitelka mě jako jednu z prvních věcí naučila, že je mnohem smysluplnější se svému strachu postavit čelem než před ním utíkat. Takže jedu výtahem, přestože mi je úzký prostor tady uvnitř z celé duše odporný.

O pár vteřin později se dveře otevřely, ale tentokrát mě nepřivítalo stejné ticho a klid jako dole na nemocničním oddělení. Místo toho se zde ozývalo drnění zbraní, sténání mužů i žen a tlumená hudba linoucí se z tělocvičen. Jediný důvod, proč jsem neslyšela střelbu, byl, že střelnice je zvukotěsně izolovaná.

Mírným pokynutím hlavy jsem pozdravila dva lovce, prošla kolem nich, vystoupala pár schodů až k tréninkové místnosti číslo 5, opřela se oběma rukama do dveří a otevřela je.

„On vůbec netuší, co se stalo!“

„Kdo?“ zastavil se Finn uprostřed pohybu, v ruce dýku, s níž předtím zápasil venku na ulici. „Tvé rande z předešlé noci? To byl ten váš sex tak špatný, že musí předstírat amnézii?“

Zvedla jsem první předmět, který mi přišel pod ruku, a hodi-la ho po něm. Naneštěstí měl Finn dobrý postřeh a s úsměvem uhnul před letící boxerskou rukavicí.

„Běž do háje, MacLeode!“ zavrčela jsem.

Finn zaklonil hlavu a rozesmál se. „Domnívám se, že máš na mysli toho mladého muže, kterého jsi minulou noc osvobodila od posedlosti,“ vmísil se nám do hovoru Maxwell Cavendish.

Přestože jsem Maxwella znala tři roky a v této základně strá-vila už nějakou dobu, pořád ještě jsem si nezvykla na to, vidět ho v teplácích a obyčejném tričku s dlouhým rukávem. Každý tady ho znal jako elegantního muže, který nosívá bělostně čis-té košile, vesty a tvídová saka. V těchhle věcech dokonce rád opravuje i svoje milované bentley. Na druhé straně mi bylo jas-né, že ho spousta lidí na první pohled podceňuje. Vidí v něm jen milého, starého pána s bílými vlasy a dobře udržovaným knírem, slušným vychováním a tím nejbritštějším přízvukem, jaký jsem kdy slyšela. Nemají ani ponětí o tom, že se Maxwell jako Magic Hunter specializuje na ty nejnebezpečnější krea-tury, a to ještě předtím, než se stal vrchním velitelem londýn-ských lovců. Anebo že vlastní černý pás pátého stupně v karate. Což by také vysvětlovalo, proč Finn i přes zbraň, kterou držel v ruce, působil upoceným a schváceným dojmem, zatímco Max-well vypadal, jako by právě absolvoval jeden z mnoha čajových dýchánek.

Stiskla jsem rty a sotva znatelně přitakala. „On si na nic nevzpomíná. Ani na své jméno ne.“

Maxwell si zamyšleně hladil vousy. „To je fascinující. Dám za úkol Westonovi, aby se podíval do archivu. Ale podle všeho, co vím a znám, se v dějinách lovců ještě nikdy neobjevil případ, kdy by po vymítání duchů došlo k úplné ztrátě paměti.“

„Není to jenom tím, že by zapomněl své jméno anebo jak se včera večer dostal do parku. On neví vůbec nic. Nula. Nic.